

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obo/6/2017
Identifikačné číslo spisu: 1010201242
Dátum vydania rozhodnutia: 18.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1010201242.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Ivany Nemčekovej, v spore žalobcu: RADAS, s.r.o., so sídlom Cabajská cesta 28, 949 01 Nitra, IČO: 36 546 321, zastúpeného advokátmi: JUDr. Jurajom Tibenským, so sídlom Štefánikova 15, 949 01 Nitra a JUDr. Júliusom Gogom, so sídlom Štefánikova 47, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Mgr. Petrovi Zvarovi, so sídlom Obchodná 2, 811 06 Bratislava, správcovi konkurznej podstaty úpadcu Vdohospodárske stavby a. s., so sídlom Cabajská cesta 28, 949 01 Nitra, IČO: 31 411 487, zastúpenému Zvara advokáti s. r. o., so sídlom Nám. SNP 1, 811 06 Bratislava - Staré mesto, o vylúčenie vecí zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Cbi/27/2010-451 z 23. septembra 2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 9Cbi/27/2010-557 zo 6. marca 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Cbi/27/2010-451 z 23. septembra 2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 9Cbi/27/2010-557 zo 6. marca 2017 p o t v r d z u j e.

Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9Cbi/27/2010-451 z 23. septembra 2014 v spojení s opravným uznesením zo 6. marca 2017 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v sume 879,14 Eur k rukám jeho právneho zástupcu v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 28. júna 2010 domáhal vylúčenia nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX (ďalej aj „LV č. XXXX“), kat. územia A, a to parc. č. XXXX/X., zastavané plochy a nádvoria o výmere 705 m² a stavba súp. č. XX, administratívna budova, postavená na parc. č. XXXX/X (ďalej aj „predmetné nehnuteľnosti“) zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu Vdohospodárske stavby a. s., so sídlom v Nitre, IČO: 31

411 487 (ďalej aj "úpadca" alebo „dlžník") z dôvodu, že predmetné nehnuteľnosti boli ku dňu vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu vo vlastníctve S., ktorý ich následne ako nepeňažný vklad spoločníka vložil do spoločnosti RADAS, s. r. o., Nitra.

3. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 9Cbi/27/2010-188 zo 17. januára 2012 rozhodol vo veci tak, že žalovaného zaviazal vylúčiť zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu predmetné nehnuteľnosti. Na základe odvolania žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd alebo „NS SR") uznesením č. k. 1Obo/32/2012-231 z 28. januára 2014 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal preukázané, že zmluvou č. 48/1992 z 27. júla 1992 (ďalej aj „zmluva č. 48/1992" alebo „privatizačná zmluva") úpadca v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej aj „zákon č. 92/1991 Zb.") nadobudol privatizovaný majetok, súčasťou ktorého boli aj predmetné nehnuteľnosti. Z LV. č. XXXX z 10.03.2000 vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti boli vo vlastníctve Vodohospodárskych stavieb a.s., Nitra. Na základe žiadosti o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti podniku z 28.07.2000 Fond národného majetku Slovenskej republiky (ďalej aj „FNM SR" alebo „fond") vydal dňa 31.08.2000 súhlas na odpredaj nehnuteľného majetku, vrátane predmetných nehnuteľností. Na základe dvoch kúpnych zmlúv z 1. decembra 2000 nadobudol predmetné nehnuteľnosti S. F. a na základe návrhu na vklad z 12.12.2000 boli predmetné kúpne zmluvy zavkladované a prevod vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam zapísaný v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX v prospech nadobúdateľa S. F.. Na základe notárskej zápisnice Nz 178/02 z 3.05.2002 S. ako spoločník vložil predmetné nehnuteľnosti ako nepeňažný vklad do majetku žalobcu.

5. Žalovaný v konaní namietal, že prevod predmetných nehnuteľností na základe kúpnych zmlúv z 1.12.2000 je v zmysle ust. § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. neplatný z dôvodu, že kúpna cena za predmetné nehnuteľnosti nebola zaplatená na účet FNM SR. Poukázal na ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., z ktorého vyplýva, že ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14 a na výpovede svedkov Ing. T. (predseda predstavenstva Vodohospodárskych stavieb a. s.) a Ing. F. (predseda výkonného výboru FNM SR a riaditeľ sekcie sledovania pohľadávok v r. 2000), z ktorých vyplýva, že úpadca, FNM SR a kupujúci sa v článku III. ods. 1 kúpnych zmlúv z 1.12.2000 dohodli, že kúpna cena bude poukázaná na účet súdnej exekútorky, ktorá vykonávala exekúciu v prospech Prvej komunálnej banky, a. s. (ďalej aj „PKB a. s.").

6. Podľa názoru súdu prvej inštancie, ustanovenie § 19a zákona č. 92/1991 Zb., zavedené zákonom č. 190/1995 Z. z., je účinné od 14.09.1995, bez prechodných a záverečných ustanovení. Ide o normu, ktorá vykazuje znaky nepravej retroaktivity, o ktorú môže ísť v prípade, ak zákonodarca novým právnym predpisom s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava zavádza do budúca nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva nový obsah odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy. S poukazom na uvedené sa na kúpne zmluvy z 1.12.2000 vzťahuje mechanizmus odpredaja časti privatizovaného majetku podľa ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb.

7. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že sa stotožnil s rozhodnutiami NS SR sp. zn. 2Obo/76/2012, 2Obo/6/2013 a 4Obo/65/2012. V uvedených konaniach NS SR (ako súd odvolací) rozhodoval v skutkovo a právne obdobných veciach a dospel k záveru, že na základe dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.02.2001 (ďalej aj „dohoda o započítaní"), uzavretej medzi FNM SR, KOVOSPOL NITRA, spol. s r.o. a úpadcom, nedošlo k platnému započítaniu pohľadávky, pretože započítavaná pohľadávka nebola označená dostatočne určito tak, aby nebola zameniteľná s inou pohľadávkou. Dostatočná identifikácia pohľadávky slúži na to, aby medzi zmluvnými stranami nevznikli pochybnosti o tom, aká pohľadávka, kedy a ako bola započítaná. Neurčitosť pohľadávky v zmluve spôsobuje

absolútnu neplatnosť zmluvy o započítaní podľa ust. § 37 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Predmetom uvedenej dohody o započítaní neboli vzájomné pohľadávky medzi FNM SR a Vodohospodárskymi stavbami, a.s., Nitra, a preto nemohlo dôjsť k stretu vzájomných pohľadávok a ani k zániku pohľadávky FNM SR, špecifikovanej v článku I. bode 3 uvedenej dohody. Navyiac, pohľadávka započítavaná fondom, t. j. 24 954 000,-Sk a príslušenstvo, nie je určitá, pretože nie je zrejmé, z čoho sa skladá pohľadávka a príslušenstvo, aká je jeho výška alebo spôsob jeho určenia. Účelom zákona č. 92/1991 Zb. (okrem iného) bolo zabezpečiť zaplatenie kúpnej ceny privatizovaného majetku fondu, v dôsledku čoho nadobúdateľ privatizovaného majetku bol povinný použiť získané prostriedky z tohto majetku prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu. Tým, že úpadca si prednostne nesplnil svoje záväzky voči FNM SR- zaplatiť dohodnutú kúpnu cenu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 19a zákona č. 92/1991 Zb., úkony vykonané úpadcom a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné.

8. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie posúdil kúpne zmluvy z 1.12.2000, ktorými boli prevedené predmetné nehnuteľnosti na kupujúceho S. F., ako neplatné. A. neplatný potom je aj nepenažný vklad predmetných nehnuteľností S. F. do majetku obchodnej spoločnosti RADAS, s. r. o. (žalobca). S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že neplatný právny úkon nemôže vyvolať v ňom uvedené následky, v dôsledku čoho žalobcu nemožno považovať za vlastníka predmetných nehnuteľností. Právny titul, na základe ktorého žalobca žiadal vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu preto neobstojí. Návrh žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov U. B. Q., S. F., D. Q. a P. X. súd prvej inštancie zamietol, pretože by išlo o nadbytočné dokazovanie, keďže na základe vykonaného dokazovania mal skutkový stav dostatočne preukázaný. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 od. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) tak, že úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia v sume 879,14 Eur.

9. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie právni zástupcovia žalobcu U. U. S. a U. U. L..

XX. JUDr. U. S. (ďalej aj „odvolateľ 1“) v odvolaní namietal, že o rozsudku sa dozvedel len sprostredkované od advokáta JUDr. Júliusa Gogu, pretože súd prvej inštancie mu nedoručil rozsudok. Ďalej uviedol, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania, alebo, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Odvolateľ 1 namietal, že na daný právny vzťah nie je možné aplikovať ustanovenia § 19a zákona č. 92/1991 Zb. v znení zákona č. 190/1995 Z. z. z dôvodu neprípustnej retroaktivity a účastníci tak boli obmedzení len zmluvnými dojednaniami o obmedzení prevodu sprivatizovaného majetku, pričom podľa predmetnej zmluvy záväzok nadobúdateľa nenakladať s majetkom nebol viazaný na zaplatenie kúpnej ceny, ale len na uplynutie času. Absenciu prechodných ustanovení k zákonu č. 190/1995 Z. z. nemožno vykladať svojvoľne v neprospech subjektov právnych vzťahov, nakoľko by to bolo v príkrom rozpore s princípom právnej istoty. Žalobca nadobudol nehnuteľnosti od predchádzajúceho vlastníka S. F., ktorý ich nadobudol od úpadcu kúpnyimi zmluvami z 1.12.2000, pričom prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bol realizovaný na základe súhlasu FNM SR z 31.08.2000. Právny predchodca žalobcu si splnil svoju povinnosť a v súlade s dojednaním v kúpnej zmluve zaplatil kúpnu cenu v celom rozsahu v zmluve dojednaným spôsobom. Pri podpise zmlúv bol v dobrej viere v zápis v katastri nehnuteľností, keď v čase podpisu kúpnych zmlúv boli prevádzané nehnuteľnosti založené záložným právom výlučne v prospech PKB a. s. a vo vzťahu k FNM SR nevyplývali žiadne obmedzenia prevodu a právny predchodca žalobcu nebol o nich úpadcom a ani iným subjektom informovaný.

12. Ďalej odvolateľ 1 namietal, že k tomu, aby nastala absolútna neplatnosť predpokladaná v ust. § 19a

ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb., muselo by prísť súčasne k porušeniu odsekov 2 a 3 ustanovenia § 19a citovaného zákona, nakoľko je zrejmé, že zákonodarca stanovil kumulatívnu podmienku použitím spojky „a“ a nie „alebo“. Podľa jeho názoru, zákon nepostihuje sankciou neplatnosti úkony v zmysle ustanovenia § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. v prípade porušenia ustanovenia § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. bez toho, aby bolo porušené aj ustanovenie § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. Pokiaľ pri prevode privatizovaného majetku bol dodržaný postup podľa ust. § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb., t. j. prevod bol realizovaný na základe súhlasu fondu, nemožno pokladať takýto úkon za neplatný v zmysle ust. § 19a ods. 4 citovaného zákona v prípade, ak nadobúdateľ nepoužil finančné prostriedky v súlade s ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., nakoľko neboli súčasne splnené obidve zákonné podmienky (ust. § 19a ods. 2 a ods. 3), so splnením ktorých zákon sankciou neplatnosti spája. Občiansky zákonník a ani Obchodný zákonník nepoznajú žiadnu „následnú“, či „dodatočnú“ neplatnosť právneho úkonu, ktorú by spôsobili okolnosti, ktoré nastali až po tom, keď právny úkon bol urobený. Kúpne zmluvy boli uzavreté podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a preto aj ich platnosť alebo neplatnosť je možné posudzovať len v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka.

13. Odvolateľ 1 poukázal na všeobecný názor Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“), podľa ktorého, kým zákonodarca upravuje všeobecne normatívnym spôsobom práva a povinnosti subjektov právnych vzťahov, zmluva zahŕňa individuálne práva a povinnosti konkrétnych zmluvných strán v konkrétnom vzťahu. Tento rozdiel musí byť zohľadnený aj v rozdielnom prístupe k výkladu právnych predpisov a zmlúv ako právnych úkonov. Jedným zo základných princípov výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nevedie k neplatnosti zmluvy - pred takým výkladom - ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady, keďže neplatnosť zmluvy má byť výnimkou, a nie zásadou. Ako ústavne nesúladne ÚS SR hodnotí rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými boli zákony a podzákonné normy interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti v dôsledku prílišného formalizmu (sp. zn. IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 1735/07 a I. ÚS 26/2010). Zo správania účastníkov kúpnej zmluvy je zrejmé, že nechceli porušiť zákon, ale naopak, konali podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia tak, ako uvedeným zákonným ustanoveniam rozumeli a tak, aby ich naplnili. Iný výklad, resp. prípadná neplatnosť právneho úkonu, by bola pre žalobcu nesporne nespravodlivá a príliš tvrdá. Žalobca žiadnym spôsobom nepochybil, splnil si všetky svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy a zákona a takto v dobrej viere nehnuteľnosti kúpil a následne desať rokov užíval. Pokiaľ niekto pochybil, bol to úpadca a ten sa preto dnes nemôže dovolávať neplatnosti zmlúv z dôvodov, ktoré sám spôsobil. Poukázal na nález ÚS SR sp. zn. 340/2012-62 z 22.11.2012, v ktorom ÚS SR vyslovil názor, že rešpekt a ochranu autonómie vôle je potrebné považovať za elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu. Rovnako dôležitým princípom je zásadná (nie však bezvýnimočná) ochrana tej osoby, ktorá uskutočnila právny úkon v dôvere v určitý, jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Nie je mu zrejmé, čomu by prospelo určenie neplatnosti kúpnych zmlúv, keďže z konkurznej podstaty by sa muselo vyplatiť vrátenie kúpnej ceny žalobcovi, vrátane zhodnotenia nehnuteľností, čo spolu zodpovedá dnešnej trhovej hodnote nehnuteľností, za ktorú by ju bolo možné speňažiť. Jediným poškodeným by bol žalobca, ktorý by musel nehnuteľnosť vypratať a získať nové priestory, aby mohol ďalej podnikáť vo svojej činnosti a so svojimi nárokmi by bol odkázaný na súdne konanie o určenie pravosti a výšky pohľadávky.

14. Odvolateľ 1 poukázal na to, že nič nebránilo tomu, aby FNM SR a úpadca, ako dva súkromnoprávne subjekty, sa dohodli, ako bude úpadca nakladať s peňažnými prostriedkami, ktoré získal z predaja predmetných nehnuteľností. V súkromnom práve platí, že aj v prípade, ak povinnosť vznikne zo zákona, účastníci konkrétneho právneho vzťahu môžu povinnosť ustanovenú zákonom modifikovať dohodou. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 92/1991 Zb. nevyplýva, že ustanovenie § 19a je ustanovením kogentným, od ktorého sa nemožno odchýliť. Zákon č. 92/1991 Zb. nezakazuje fondu, aby sa prípadne dohodol s inými veriteľmi, že výtazok z predaja bude medzi nimi rozdelený, t. j. že fond vydá súhlas s tým, že nie všetok výtazok bude použitý výlučne len na úhradu záväzkov voči fondu.

15. Ďalej odvolateľ 1 poukázal na dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.02.2001, z ktorej je zrejmé, že prostriedky získané z predaja nehnuteľností, na ktoré dal FNM SR súhlas, boli použité na úhradu záväzkov úpadcu voči fondu, i keď sa jednalo o postúpenie nároku na zaplatenie kúpnej ceny z

Vodohospodárskych stavieb a.s. na fond a následne započítanie záväzku fondu voči KOVOSPOL NITRA, spol. s r.o. V tomto kontexte je potrebné posudzovať aj dohodu o započítaní pohľadávok medzi FNM SR, KOVOSPOL NITRA spol. s r.o. a žalovaným. V danom prípade Vodohospodárske stavby a.s. predali KOVOSPOL-u NITRA spol. s r.o. nehnuteľnosti, na ktoré fond udelil súhlas tým istým úkonom, ako na predaj nehnuteľností, ktoré nadobudol právny predchodca žalobcu. Vodohospodárske stavby a.s. mali z predaja všetkých, v súhlase uvedených nehnuteľností, fondu zaplatiť len pevne stanovenú sumu 4,8 mil. Sk, pričom v skutočnosti bola fondu zaplatená suma 11,8 mil. Sk. FNM SR vedel o všetkých krokoch úpadcu a vedel aj o tom, ako budú finančné prostriedky z predaja nehnuteľností použité a rozdelené. Že v skutočnosti došlo k postúpeniu a započítaniu pohľadávok potvrdzuje fakt, že FNM SR neeviduje záväzok voči KOVOSPOL-u NITRA spol. s r.o. a ponížil pohľadávku voči Vodohospodárskym stavbám a.s. o sumu 11,8 mil. Sk. Je irelevantné, z predaja ktorej nehnuteľnosti a akým spôsobom k splneniu tohto záväzku úpadcu voči fondu došlo, keďže je nesporne preukázané, že k splneniu záväzku v požadovanom rozsahu došlo. Rozdelenie výťažku medzi FNM SR a ostatných veriteľov, aj za predpokladu, že pohľadávka FNM SR nebude uspokojená v celom rozsahu, ako bežnú prax, s ktorou súhlasil a akceptoval ju aj FNM SR, potvrdil svedok Ing. F..

16. Odvolateľ 1 tiež uviedol, že skutočnosť, že povinný porušil zákaz nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii, ktorý uložil súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie, nemá za následok neplatnosť právneho úkonu povinného, ktorým tento zákaz porušil, ale vznik práva oprávneného odporovať tomuto právnomu úkonu povinného v zmysle ust. § 42a a § 42b OZ a domáhať sa určenia, že ide o právny úkon, ktorý je voči oprávnenému neúčinný (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/107/2007 z 25.11.2008), k čomu nedošlo. Je pravda, že predaj nehnuteľností priamym spôsobom - kúpnu zmluvou- nie je spôsobom vykonania exekúcie. Exekučný poriadok však neukladá povinnosť, že každá jedna exekučne postihnutá vec (na ktorú je vydaný exekučný príkaz) musí byť vydražená. Priamy predaj navrhol povinný - dlžník po dohode s veriteľmi, pričom tí trvali na tom, aby finančné prostriedky získané z predaja boli zložené na účet súdnej exekútorky práve preto, aby dlžník s nimi nemohol nakladať iným spôsobom, ako bolo dohodnuté, t. j. na účely uspokojenia týchto veriteľov. V dôsledku prebiehajúcej exekúcie (vykonávanej exekútorkou JUDr. Editou Šupovou) bolo úpadcovo dispozičné právo k nehnuteľnostiam obmedzené a finančné prostriedky boli postihnuté v rámci prebiehajúceho exekučného konania, aj so súhlasom a vedomím FNM SR.

17. Odvolateľ 2 v odvolaní a jeho doplnení uviedol, že ako právne neutržateľné považuje akceptovanie vystupovania žalovaného správcu konkurznej podstaty úpadcu ako účastníka konania (ust. § 19 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov- ďalej aj „ZKV“), a to s poukazom na jeho bezdôvodný a právne neprípustný vstup do práv a povinností pôvodného konkurzného veriteľa FNM SR.

18. Ďalej odvolateľ 2 uviedol, že súd prvej inštancie vec aj nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (ust. § 221 ods. 1 písm. h) OSP). Uviedol, že namieta arbitrárnosť postupu súdu prvej inštancie v rámci riešenia predbežnej otázky, týkajúcej sa extenzívneho výkladu neplatnosti kúpnej zmluvy, uzavretej medzi žalobcom a úpadcom dňa 1.12.2000 s poukazom na ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. Podľa jeho názoru, konkurzný veriteľ FNM SR sa mal v zákonom stanovenej lehote domáhať na súde, aby určil, že dlžníkov právne úkony (kúpne zmluvy z 1.12.2000) sú voči nemu právne neúčinné. Veriteľ FNM SR si prihláškou z 19.09.2001 uplatnil voči úpadcovi pohľadávku v sume 75.798.092,40 Sk, vyplývajúcu zo zmluvy č. 48/92, pričom v tejto sume je zahrnutý aj výnos, ktorý (ako kúpnu cenu) žalobca zaplatil podľa vzájomnej dohody a táto suma, po popretí čiastky 11 801 460,-Sk žalovaným, bola právoplatne zistená. Teda, ide o duplicitu nárokov žalovaného, plynúcu z už právoplatne zistenej pohľadávky s nárokom, viažúcim sa k zahrnutiu predmetných nehnuteľností do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, čo svedčí o možnej prekážke. Právnym prostriedkom na dosiahnutie stavu v zmysle ust. § 15 ZKV, ktorý mal žalovaný správca k dispozícii, bola odporovacia žaloba a pokiaľ žalovaný tento postup nedodrжал, porušil svoje povinnosti v zmysle ust. § 8 ods. 2 ZKV.

19. Odvolateľ 2 uviedol, že žalovaný za dôvod zapísania predmetných nehnuteľností do súpisu majetku

konkurznej podstaty úpadcu považoval ním namietanú absolútnu neplatnosť kúpnych zmlúv z 1.12.2000 v zmysle ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. V tomto smere poukázal na právny stav v čase uzavretia kúpnych zmlúv dňa 1.12.2000. V konaní bolo bez pochyb preukázané, že bol daný písomný súhlas FNM SR pre Vodo hospodárske stavby a.s., Nitra na odpredaj nehnuteľností v prospech žalobcu. V ustanovení § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. je daná povinnosť vzťahujúca sa výlučne na predávajúceho - Vodo hospodárske stavby a.s., Nitra. V čase prevodu nehnuteľností na žalobcu (1.12.2000) nebola naplnená lehota splatnosti „celej“ kúpnej ceny, jej príslušenstva a splnenia všetkých zmluvných záväzkov a povinností, stanovená pre nadobúdateľa privatizovaného majetku (Vodo hospodárske stavby a.s., Nitra). Z uvedeného dôvodu podľa jeho názoru nie sú právne udržateľné úvahy o neplatnosti prevodu dňa 1.12.2000 z hľadiska splatnosti „celej“ kúpnej ceny Vodo hospodárskymi stavbami a.s., Nitra a spôsobu použitia žalobcom zaplatenej kúpnej ceny. Je nesporné, že nehnuteľnosti netvorili konkurznú podstatu a až v dôsledku riešenia predbežnej otázky súd prvej inštancie dospel k záveru o neplatnosti kúpnych zmlúv z 1.12.2000, pričom práve rozsudok NS SR sp. zn. 5Obo/44/2013 z 18.09.2014 v tejto otázke zaujal jednoznačné stanovisko, keď v obdobnom právnom spore kúpne zmluvy označil za platné. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

20. Podaním z 29.06.2016 odvolateľ 1 upriamil pozornosť odvolacieho súdu na rozsudok NS SR sp. zn. 2OboV/1/2014 z 28. apríla 2016, ktorým NS SR ako súd dovolací potvrdil vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu, nadobudnutých obdobným spôsobom ako v prejednávanej veci. Navrhol preto, aby odvolací súd v tomto konaní rozhodol rovnako, teda vyhovel žalobe o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty úpadcu. V prílohe podania priložil fotokópiu rozhodnutia NS SR sp. zn. 2OboV/1/2014.

21. K odvolaniam právnych zástupcov žalobcu zaslal právny zástupca žalovaného (ďalej len „žalovaný“) písomné vyjadrenie.

22. K odvolaniu odvolateľa 1 žalovaný uviedol, že nespochybňuje tvrdenie, že právny predchodca žalobcu si splnil svoju povinnosť a v súlade s dojednaním v kúpnej zmluve zaplatil kúpnu cenu v celom rozsahu v zmluve dojednaným spôsobom. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že z kúpnej ceny, zaplatenej právnym predchodcom žalobcu na účet súdnej exekútorke, nebola v prospech FNM SR zaplatená ani jedna slovenská koruna. Zotrval na svojom stanovisku, že porušenie povinnosti zaplatiť kúpnu cenu prednostne v prospech FNM SR v zmysle ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. bez ďalšieho zakladá absolútnu neplatnosť kúpnych zmlúv. Súd prvej inštancie správne vyslovil právny názor, že na kúpne zmluvy, ktoré uzavrel úpadca s tretími osobami, sa vzťahujú sankcie a obmedzenia, vyplývajúce zo zákona č. 92/1991 Zb., pretože sa týkali nakladania s majetkom, ktorý úpadca nadobudol podľa tohto zákona. Právny predchodca žalobcu preto mohol a mal vedieť o obmedzeniach, ktoré sa týkajú nakladania s majetkom úpadcu a pred podpísaním kúpnych zmlúv si mohol a mal overiť, či finančné prostriedky z kúpnych zmlúv budú súdnou exekútorokou uhradené v prospech FNM SR.

23. Ďalej poukázal na to, že on neodvodzuje neplatnosť kúpnych zmlúv z 1.12.2000 z neurčitosti alebo inej vady kúpnych zmlúv, ale z dôvodu nesplnenia povinností uložených v ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. Poukázal na rozhodnutia v obdobných právnych veciach, vedené na NS SR pod sp. zn. 2Obo/66/2012, 2Obo/6/2013 a 2Obo/76/2012 (všetky z 26.02.2014), z ktorých vyplýva, že NS SR dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.02.2000, uzavretú medzi FNM SR, KOVOSPOL NITRA, spol. s r. o. a úpadcom, posúdil ako neplatný právny úkon z dôvodu neurčitosti špecifikácie pohľadávky FNM SR voči úpadcovi, ktorá mala byť predmetom započítania, pričom v odôvodneniach rozhodnutí tiež uviedol, že k započítaniu nemohlo dôjsť z dôvodu absencie započítania-schopnej pohľadávky úpadcu. Právny názor o absencii započítania-schopnej pohľadávky úpadcu, z dôvodu ktorého nemohlo dôjsť k zániku pohľadávky FNM SR voči úpadcovi započítaním, vyslovil aj senát NS SR v rozhodnutí sp. zn. 4Obo/23/2012 z 30.09.2013 a sp. zn. 4Obo/66/2012 zo 17.12.2013. Ústavný súd Slovenskej republiky sa v rozhodnutiach, na ktoré poukazoval právny zástupca žalobcu a z ktorých citoval, vyjadroval k porušeniu základných práv sťažovateľov v prípadoch, v ktorých všeobecné súdy posudzovali iné zmluvné vzťahy, založené na iných skutkových a právnych okolnostiach. ÚS SR

považuje za samozrejme a určujúce pri hľadaní práva, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že porušenie povinnosti nenakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii nemá za následok neplatnosť právneho úkonu povinného, ale vznik práva oprávneného odporovať tomuto právnomu úkonu povinného, považuje za absurdné. Je predsa nemysliteľné, aby PKB a.s. ako oprávnená v exekučnom konaní, po tom, ako súdna exekútorka uspokojila jej pohľadávku z finančných prostriedkov uhradených právnym predchodcom žalobcu, sa domáhala odporovateľnosti tohto právneho úkonu. Exekučný poriadok je právny predpis verejného práva a pri exekúcii speňažením nehnuteľnosti súdny exekútor môže postupovať výlučne podľa tohto zákona. Akýkoľvek iný postup, ktorý je v rozpore s Exekučným poriadkom, resp. ho obchádza, je podľa ust. § 39 OZ neplatný. Ak by bolo umožnené súdnemu exekútorovi speňažovať nehnuteľnosti priamym predajom vybranému záujemcovi, t. j. mimo zákonom stanoveného postupu, tak ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré upravujú povinnosti exekútora pri realizácii exekučnej dražby (v tejto súvislosti zdôrazňuje, že činnosť súdneho exekútora pri výkone exekúcie je výkonom verejnej moci), by boli zjavne nadbytočné.

24. K odvolaniu odvolateľa 2 žalovaný uviedol, že tvrdenie žalobcu o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného ako správcu konkurznej podstaty úpadcu považuje za účelové. Poukázal na to, že on ako správca konkurznej podstaty úpadcu zapísal predmetnú nehnuteľnosť do konkurznej podstaty úpadcu podľa ust. § 19 ZKV práve z dôvodu, že právne úkony, ktoré úpadca vykonal pred vyhlásením konkurzu, považuje za absolútne neplatné. K rozhodnutiu NS SR sp. zn. 5Obo/44/2013 z 18.09.2014 uviedol, že ide o rozhodnutie, ktoré je odlišné od rozhodnutí iných senátov NS SR, ktoré rozhodli opačne. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd odvolania žalobcu v plnom rozsahu zamietol a žalobcu zaviazal k náhrade trov odvolacieho konania v sume 83,89 Eur.

25. Podaním z 28.09.2016 žalovaný požiadal odvolací súd, aby v predmetnej právnej veci rozhodol. Podanie obsahuje rozbor rozhodnutí, ktorými v obdobných právnych veciach boli zamietnuté žaloby o vylúčenie nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a.s., Nitra, na rozdiel od rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Obo/44/2013 z 18.09.2014, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie o vylúčení sporných nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, pričom niektoré z vyššie uvedených rozhodnutí sú už právoplatné (napr. sp. zn. 4Obo/23/2012 zo 17.12.2013, sp. zn. 4Obo/66/2012 zo 17.12.2013, sp. zn. 2Obo/66/2012 z 26.02.2014, sp. zn. 2Obo/76/2012 z 26.02.2014, sp. zn. 3Obo/44/2012 z 25.06.2014).

26. K vyjadreniu žalovaného zaslal odvolateľ 1 písomné stanovisko, v ktorom opätovne upriamil pozornosť odvolacieho súdu na rozsudok NS SR sp. zn. 2ObdoV/1/2014 z 28.04.2016, v ktorom dovolací súd vec vyhodnotil rozdielne ako žalovaným uvedené súdy v jeho písomnom vyjadrení. Dovolací súd poukázal práve na to, že boli splnené podmienky prevodu, pričom na rozdiel od prípadov, kedy súdy žaloby o vylúčenie vecí zamietli pre formálne nedostatky, ktoré žalobcovia ani nemohli ovplyvniť, resp. ich nespôsobili, mal za to, že je potrebné, aby bolo dosiahnuté spravodlivé riešenie veci, t. j. také, aby úzkostlivé lipnutie na litere zákona v prospech jednej procesnej strany nespôsobil výraznú nespravodlivosť druhej procesnej strany a preto upustil od prílišného formalizmu pri posudzovaní dodržania predpokladov platnosti kúpnej zmluvy podľa ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb.

27. K stanovisku odvolateľa 1 zaslal žalovaný vyjadrenie, v ktorom uviedol, že podľa jeho názoru žalobca zavádza súd a len účelovo tvrdí, že na prejednávanej veci je možné použiť právne závery vyslovené v rozsudku sp. zn. 2ObdoV/1/2014, hoci išlo o iné skutkové okolnosti, keďže kúpna zmluva bola uzavretá pred udelením súhlasu fondu a odvolací súd založil svoj zmeňujúci rozsudok sp. zn. 4Obo/65/2012 z 26.02.2015 na porušení prvej podmienky v zmysle ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. Ďalej poukázal na to, že neplatnosť kúpnej zmluvy v prejednávanej veci, ale aj vo všetkých konaniach, na ktoré poukázal vo svojom vyjadrení z 28.09.2016, nespôsobuje nejasná formulácia alebo neurčitosť predmetu kúpnej zmluvy. Kúpna zmluva, ktorú uzavrel žalobca ako kupujúci, je určitá a zrozumiteľná. Absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy založili v samotnej zmluve dohodnuté podmienky o zaplatení kúpnej ceny, ktoré sú v priamom rozpore s ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. a ktoré viedli k porušeniu tohto

zákona, o čom žalobca musel vedieť. Za nekorektné až hrubé považuje vyjadrenie o „vydieraní súčasného vlastníka“. Žalobca síce zdôrazňuje zaplatenie kúpnej ceny a vynaložené investície, účelovo však neuvádza, že od r. 2000 nehnuteľnosť užíva na podnikanie, čo mu nesporne prináša majetkový profit.

28. Uznesením sp. zn. 1Obo/6/2017 z 31. mája 2017 Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej právnej veci prerušil odvolacie konanie do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 796/2016, keďže rozsudok NS SR sp. zn. 2ObdoV/1/2014 z 28. apríla 2016 bol napadnutý ústavnou sťažnosťou na Ústavnom súde Slovenskej republiky, ktorá bola prijatá na ďalšie konanie, pričom ÚS SR zároveň odložil vykonateľnosť rozsudku NS SR sp. zn. 2ObdoV/1/2014 z 28. apríla 2016.

29. Dňa 4.09.2017 žalovaný doručil súdu podanie, v prílohe ktorého pripojil nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 796/2016-65 z 22. júna 2017, ktorým bol zrušený rozsudok NS SR sp. zn. 2ObdoV/1/2014 z 28. apríla 2016 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodov, ktoré ÚS SR uviedol v písomnom odôvodnení citovaného nálezu.

30. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolania žalobcu boli podané v roku 2014, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. (ďalej aj „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (zákon č. 99/1963 Zb.). Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

31. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, mieste, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (odsek 4 vyššie citovaného ustanovenia).

32. S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného odvolacieho konania podľa ust. § 470 ods. 4 CSP, po prejednaní odvolaní v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených, bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolania žalobcu nie sú dôvodné.

33. K odvolacej námietke o nedoručení rozsudku advokátovi JUDr. J. Tibenskému odvolací súd poukazuje na úpravu doručovania písomností v ust. § 48a OSP, podľa ktorého ak má účastník viacerých advokátov, doručí sa písomnosť tomu z nich, ktorého určí účastník na doručovanie písomností. Ak účastník výslovne neurčí žiadneho z advokátov, doručuje sa ktorémukoľvek z nich. Keďže v predmetnej veci je žalobca zastúpený dvomi advokátmi (JUDr. J. Tibenský a JUDr. J. Goga), pričom výslovne neurčil, ktorému z nich má súd doručovať písomnosti, súd prvej inštancie správne postupoval, keď rozsudok doručil len advokátovi JUDr. J. Gogovi (pozn. odvolacieho súdu- obdobná právna úprava platí aj podľa ust. § 110 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

34. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave v spojení opravným uznesením, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu o vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu. Žalobca sa podanou vylučovacou (excindačnou) žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému ako správcovi konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a. s., Nitra povinnosť vylúčiť zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu predmetné nehnuteľnosti. Žalovaný zapísal predmetné nehnuteľnosti do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu z dôvodu, že pri ich prevode z úpadcu na S. F., bytom M. D. XXX došlo k porušeniu ustanovenia § 19a zákona č. 92/1991 Zb., v dôsledku čoho kúpne zmluvy z 1. decembra 2000, ako aj následne vykonaný právny úkon- vklad predmetných nehnuteľností do majetku žalobcu, sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi.

35. Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6K/105/01-87 z 23. júla 2001 bol na majetok úpadcu Vodo hospodárske stavby a.s., Nitra vyhlásený konkurz. Uznesením z 23. júna 2010 bol do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu ustanovený Mgr. Peter Zvara. V konaní nie je sporné, že predmetné nehnuteľnosti boli žalovaným zaradené do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, nehnuteľnosti sú jeho súčasťou a účinky konkurzu stále trvajú. Na základe výzvy Krajského súdu v Bratislave z 5. mája 2010 žalobca podal v súdom stanovenej lehote proti žalovanému v zmysle ust. § 19 ods. 2 ZKV žalobu o vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu z dôvodu, že sa považuje za ich vlastníka. Keďže žalobca podal vylučovaciu žalobu správne proti správcovi konkurznej podstaty úpadcu, námietka odvolateľa 1 (uvedená v odseku 17 rozsudku) je bez právnej relevancie.

36. V konaní tiež nie je sporné, že úpadca nadobudol predmetné nehnuteľnosti od FNM SR na základe zmluvy č. 48/92 z 27. júla 1992 v zmysle zákona č. 92/1991 Zb. spolu s ďalším majetkom v rámci tzv. veľkej privatizácie. Kúpnymi zmluvami z 1. decembra 2000 úpadca previedol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na S. F., bytom M. D. XXX a následne na základe notárskej zápisnice NZ 178/02 z 3. mája 2012 Tibor Páleník vložil predmetné nehnuteľnosti formou nepeňažného vkladu do majetku žalobcu.

37. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie v tom, že keďže úpadca nadobudol predmetné nehnuteľnosti na základe privatizačnej zmluvy, na prevod predmetných nehnuteľností sa vzťahoval osobitný právny predpis, ktorým je zákon č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby. Účelom zákona č. 92/1991 Zb. (okrem iného) bolo zabezpečiť zaplatenie kúpnej ceny privatizovaného majetku Fondu národného majetku Slovenskej republiky, v dôsledku čoho nadobúdateľ privatizovaného majetku bol povinný použiť získané prostriedky z tohto majetku prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu. Zákon č. 92/1991 Zb. ako „lex specialis“ špecificky a prísnejšie upravuje podmienky nakladania s privatizovaným majetkom, ako aj dôsledky takých dispozícií s týmto majetkom, ktoré sú v rozpore s citovaným zákonom alebo ho obchádzajú. Zákonom č. 190/1995 Z. z. bol s účinnosťou od 14. septembra 1995 novelizovaný zákon č. 92/1991 Zb., pričom zákon bol doplnený aj o ustanovenie § 19a. Zákon č. 190/1995 Z. z. k článku I. neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia upravujúce vzájomný vzťah skoršej a neskoršej právnej úpravy. Z dôvodovej správy zákona č. 190/1995 Z. z. vyplýva, že citované ustanovenie zabezpečuje určitú ingerenciu fondu vo vzťahu k privatizovanému majetku, nachádzajúceho sa u nadobúdateľa, ktorý ešte nesplatil celú kúpnu cenu.

38. Podľa ustanovenia § 19a ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb., do splatenia celej kúpnej ceny je nadobúdateľ privatizovaného majetku povinný odo dňa účinnosti zmluvy strpieť, aby fond kontroloval stav a nakladanie s privatizovaným majetkom a na ten účel nahliadal do účtovných dokladov nadobúdateľa privatizovaného majetku.

39. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia, do splatenia celej kúpnej ceny je prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb možné len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. Ak fond do 60 dní od doručenia písomnej žiadosti nadobúdateľa fondu na nakladanie s privatizovaným majetkom nevyjadrí písomný súhlas, má sa za to, že súhlas bol udelený. Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrží pri nakladaní s týmto majetkom uvedený postup, prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti alebo jeho vkladu do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb sú neplatné.

40. Podľa odseku 3 vyššie citovaného ustanovenia, ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14.

41. Podľa odseku 4 vyššie citovaného ustanovenia, úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné.

42. Spätná účinnosť zákonného ustanovenia § 19a sa viaže na dispozičné právo nadobúdateľa k privatizovanému majetku. V zmluve č. 48/1992 úpadca súhlasil s obmedzením dispozičie s nehnuteľnosťami do splatenia kúpnej ceny. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie v tom, že v posudzovanom prípade sa jedná o tzv. nepravú retroaktivitu, ktorej podstata spočíva v tom, že nová právna úprava uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých došlo podľa predchádzajúcej právnej normy k vzniku určitých právnych vzťahov, ktorých následky zostávajú zachované, avšak s účinnosťou do budúcnosti zavádza nový mechanizmus uplatnenia týchto práv, resp. povinností, t. j. určitú zmenu práv, resp. povinností, ktoré vznikli podľa predchádzajúcej (skoršej) právnej normy. Nepravá retroaktivita sa akceptuje (viď. napr. rozhodnutie ÚS SR PL ÚS 16/95) ako prípustný nástroj na dosiahnutie relevantných cieľov verejnej moci (akým je napr. aj zvýšená ochrana privatizovaného majetku). Odvolací súd poukazuje aj na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 341/07, podľa ktorého ustanovenie čl. II ods. 2 Ústavy SR nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne postupoval, keď v posudzovanom prípade v zmysle ust. 19a zákona č. 92/1992 Zb. skúmal splnenie podmienok na prevod predmetných nehnuteľností, ktoré boli súčasťou privatizovaného majetku, ktorý úpadca nadobudol na základe zmluvy č. 48/1992 z 27. júla 1992, pričom je potrebné zdôrazniť, že k prevodu predmetných nehnuteľností na S. došlo zo strany úpadcu v roku 2000, t. j. cca 5 rokov od nadobudnutia účinnosti ustanovenia § 19a zákona č. 91/1992 Zb. (zákon č. 190/1995 Z. z., ktorým bol zákon č. 92/1991 Zb. doplnený o ustanovenie § 19a nadobudol účinnosť 14.09.1995). S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nepovažuje za právne dôvodnú odvolaciu námietku (uvedenú v odseku 11 rozsudku), že na predmetný právny vzťah nie je možné aplikovať ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. v znení zákona č. 190/1995 Z. z. z dôvodu neprípustnej retroaktivity a že záväzok nadobúdateľa nenakladať s majetkom bol viazaný len na uplynutie času, keďže zmluvné strany boli obmedzené len zmluvnými dojednaniami o obmedzení prevodu sprivatizovaného majetku.

43. Z listu FNM SR z 31. augusta 2000 vyplýva, že na základe žiadosti spoločnosti Vodohospodárske stavby a.s., Nitra z 31. júla 2000 FNM SR vyslovil súhlas (okrem iného) aj s odpredajom nehnuteľného majetku špecifikovaného pod písm. b), súčasťou ktorého sú aj predmetné nehnuteľnosti. Nie je sporné, že zo strany FNM SR bol daný predchádzajúci písomný súhlas na odpredaj predmetného nehnuteľného majetku, pretože k uzavretiu kúpnych zmlúv, ako aj ich následnému zavkladovaniu v katastri nehnuteľností došlo až po udelení tohto súhlasu. Z listu FNM SR z 31. augusta 2000 však ďalej vyplýva, že FNM SR udelil predchádzajúci písomný súhlas na predaj predmetných nehnuteľností za podmienky, že výnos z tohto predaja - podľa predložených znaleckých posudkov ohodnotený vo výške 4,8 mil. Sk - použije kupujúci na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR. K prevodu predmetných nehnuteľností došlo na základe dvoch kúpnych zmlúv, uzavretých medzi úpadcom ako predávajúcim a S. F. ako kupujúcim. Predmetom prevodu podľa kúpnej zmluvy (založenej v spise na č. I. 75-76) bola parcela č. XXXX/X o výmere 705 m² za dohodnutú kúpnu cenu v sume 387.750,-Sk, pričom v článku III. bode 1 sa zmluvné strany dohodli, že kúpna cena bude vyplatená na účet súdnej exekútorke JUDr. Edity Šupovej. Predmetom prevodu na základe kúpnej zmluvy (založenej v spise na č. I. 244-246) bola administratívna budova súp. č. XX na parc. č. XXXX/X. za dohodnutú kúpnu cenu 6 766 204,30 Sk, pričom v článku III. bode 1 sa zmluvné strany dohodli, že dohodnutá kúpna cena bude vyplatená na účet súdnej exekútorke JUDr. Edity Šupovej. Z uvedených kúpnych zmlúv je zrejmé, že zmluvné strany v článku III. bode 1 dohodli zaplatenie kúpnych cien (v sume 7.153.954,30 Sk) v rozpore s ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., keďže sa dohodli na tom, že kúpne ceny budú zaplatené na účet súdnej exekútorke JUDr. Edity Šupovej, hoci z ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. výslovne vyplýva, že ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2 na prevod privatizovaného majetku (resp. jeho časti) nadobúdateľom na inú osobu (alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb), tak nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa ust. § 14.

44. Odvolateľ v odvolaní namietal, že v posudzovanom prípade nemohla nastať absolútna neplatnosť právneho úkonu v zmysle ust. § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb., pretože neboli súčasne splnené

obidve zákonné podmienky v zmysle ust. § 19a ods. 2 a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., keďže prevod privatizovaného majetku bol realizovaný na základe súhlasu FNM SR z 31.08.2000 a je irelevantné, že nadobúdateľ (úpadca) nepoužil finančné prostriedky (kúpna cena) v súlade s ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., t. j. prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa ust. § 14. S uvedeným názorom odvolateľa sa odvolací súd nestotožnil. Podľa názoru odvolacieho súdu, ustanovenie 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. upravuje predchádzajúci písomný súhlas fondu na prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu pred splatením celej kúpnej ceny nadobúdateľom privatizovaného majetku (ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade). Zároveň stanovuje pre nadobúdateľa privatizovaného majetku povinnosť podať fondu písomnú žiadosť na nakladanie s privatizovaným majetkom, pričom ak nadobúdateľ privatizovaného majetku pri nakladaní s ním nedodrží stanovený postup, odsek 2 ustanovenia § 19a stanovuje, že prevod privatizovaného majetku (resp. jeho časti) alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb, sú neplatné. Odsek 3 systematicky nadväzuje na odsek 2 a výslovne stanovuje, že ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa ust. § 14. V odseku 4, ktorý systematicky nadväzuje na odsek 3, je jednoznačne stanovené, že úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony, sú neplatné. Teda, pokiaľ FNM SR vydal predchádzajúci písomný súhlas podľa ust. § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb., tak nadobúdateľ privatizovaného majetku bol povinný použiť takto získané finančné prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej privatizačnej zmluvy a pokiaľ nadobúdateľ takto nepostupoval - konal v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 - jeho úkony vykonané v rozpore s týmito ustanoveniami a všetky na ne nadväzujúce úkony, sú neplatné. Výklad uplatnený odvolateľom, že ak FNM SR vydá predchádzajúci písomný súhlas na prevod privatizovaného majetku, tak nadobúdateľ privatizovaného majetku finančné prostriedky, získané z predaja privatizovaného majetku, nemusí použiť na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR, by podľa názoru odvolacieho súdu viedol k zmareniu účelu ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb., zavedeného zákonom č. 190/1995 Z. z., nakoľko by bolo na vôli nadobúdateľa privatizovaného majetku, či finančné prostriedky, získané z predaja privatizovaného majetku alebo jeho časti, použije alebo nepoužije na úhradu svojich záväzkov z privatizačnej zmluvy voči fondu. Podľa názoru odvolacieho súdu, ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. je kogentným ustanovením, čo je zrejmé z formulácie znenia tohto ustanovenia a preto povinnosti v ňom striktné stanovené nie je možné na základe vôle zmluvných strán meniť, resp. modifikovať dohodou strán v zmluve. Ak by tomu tak bolo a zmluvné strany by si podľa vlastnej ľubovôle modifikovali povinnosti stanovené v citovanom ustanovení, citované ustanovenie by sa stalo obsolentným a nespĺnilo by zámer sledovaný zákonodarcom pri jeho zavedení do zákona č. 92/1991 Zb. novelou zákona, účinnou od 14.09.1995.

45. Z ustanovenia § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. (ako zákona „lex specialis“ vo vzťahu Občianskemu zákonníku ako všeobecnému právnomu predpisu) vyplýva, že úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné. Jedná sa o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, hoci zákon používa len termín „neplatnosť“, pretože ak nejaká vada právneho úkonu je sankcionovaná neplatnosťou a nejedná sa o niektorý z prípadov relatívnej neplatnosti, ide o absolútne neplatný právny úkon a na takúto neplatnosť prihliada súd ex offio (z úradnej povinnosti), pričom absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona a pôsobí zásadne od začiatku (ex tunc), teda od okamihu vzniku právneho úkonu. Ak právny úkon svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu (týmto zákonom sa myslí nielen Občiansky zákonník, ale napr. aj zákon č. 92/1991 Zb.), ide o absolútne neplatný právny úkon. Pokiaľ úpadca (nadobúdateľ privatizovaného majetku) pri prevode (predaji) predmetných nehnuteľností (časti ním privatizovaného majetku) postupoval v rozpore s ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb., keďže finančné prostriedky, ktoré získal za predaj nehnuteľností od S. (kúpne ceny) nepoužil prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu, tak prevod nehnuteľností na základe kúpnych zmlúv, uzavretých dňa 1.12.2000 medzi úpadcom a S., ako aj naň následne nadväzujúci právny úkon - vklad predmetných nehnuteľností S. (ako spoločníkom) do majetku spoločnosti žalobcu, treba považovať za neplatné právne úkony v zmysle ust. 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb.

46. Dohoda v kúpnych zmluvách z 1.12.2000 (článok III. bod 1) o zaplatení kúpnej ceny za prevod nehnuteľností na účet súdnej exekútorky, teda v rozpore s ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., (ktorý v čase uzavretia kúpnych zmlúv bol platný a účinný už cca 5 rokov) nepreukazuje dobromyseľnosť kupujúceho pri uzavretí predmetných kúpnych zmlúv. Z výpisu z listu vlastníctva č. 3944 z 10.03.2000 (založeného v spise na č. l. 53) vyplýva, že na parcele č. XXXX, súp. č. XX bolo zriadené záložné právo v prospech FNM SR, zabezpečujúce pohľadávku Prvej komunálnej banky, a.s., pobočky v Nitre podľa zmluvy o zriadení záložného práva č. 05/014/98/N. Teda, kupujúci S. F. mohol a mal mať reálnu vedomosť o tom, že sa jedná o nehnuteľnosti, ktoré spadajú do privatizovaného majetku Vodohospodárskych stavieb a.s., Nitra, ako aj o právnom stave predmetných nehnuteľností, ku ktorým bolo zriadené záložné právo.

47. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku odvolateľov, že na základe dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.02.2001 finančné prostriedky získané z predaja predmetných nehnuteľností, na ktoré dal FNM SR súhlas, boli použité na úhradu záväzkov úpadcu voči FNM SR, keďže FNM SR dal úpadcovi súhlas na odpredaj majetku v sume minimálne 4,8 mil. Sk, pričom fondu bolo uhradených až 11,8 mil. Sk (jednalo sa o postúpenie pohľadávky na zaplatenie kúpnej ceny z úpadcu na FNM SR a následne započítanie záväzku FNM SR voči KOVOSPOL NITRA spol. s r.o.). Odvolatelia upriamili pozornosť na to, že zo súhlasu FNM SR z 31.08. 2000 vyplýva, že fond požadoval na úhradu záväzkov nadobúdateľa len pevne stanovenú sumu, a to z predaja všetkých, v súhlase uvedených nehnuteľností, pričom je irelevantné, z predaja ktorej nehnuteľnosti a akým spôsobom došlo k splneniu tohto záväzku úpadcu voči fondu. Keďže spôsob úhrady záväzkov úpadcu voči FNM SR neurčil ani zákon a ani FNM SR vo svojom súhlase, tak v danom prípade nebolo vylúčené započítanie pohľadávok.

48. K vyššie uvedenej odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že v spise na č. l. 17 sa nachádza dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.02.2001, uzavretá medzi FNM SR, KOVOSPOL NITRA spol. s r.o. a Vodohospodárske stavby a.s., Nitra. Z článku I bodu 1 dohody vyplýva, že Vodohospodárske stavby a.s., Nitra majú pohľadávku voči KOVOSPOL NITRA spol. s r.o., ktorá vyplýva z kúpnej zmluvy z 21.02.2001, ktorou boli tejto spoločnosti odpredané nehnuteľnosti za kúpnu cenu 11 801 460,-Sk. Z článku I bodu 2 uvedenej dohody vyplýva, že Vodohospodárske stavby a.s., Nitra postupujú túto svoju pohľadávku na Fond národného majetku Slovenskej republiky. Z článku I bodu 3 dohody ďalej vyplýva, že Fond národného majetku Slovenskej republiky má pohľadávku voči Vodohospodárskym stavbám a.s., Nitra, pozostávajúcu z nezaplatenej kúpnej ceny vo výške 24.000.954,- Sk a prislúšenstva, ktorá vyplýva z kúpnej zmluvy o predaji podniku č. 42/1992 z 27.07.1992, vrátane dodatku č. 1 z 29.09.1994. Z článku I bodu 4 dohody vyplýva, že Vodohospodárske stavby a.s., Nitra a FNM SR sa vzájomne dohodli, že započítajú pohľadávku FNM SR vyplývajúcu z kúpnej zmluvy č. 42/1992 z 27.07.1992 voči pohľadávke Vodohospodárskych stavieb a.s., Nitra vyplývajúcej z postúpenej pohľadávky voči KOVOSPOL Nitra spol. s r.o. Z článku II bodu 1 ďalej vyplýva, že KOVOSPOL NITRA spol. s r.o. má pohľadávku voči FNM SR vo výške 11.801.460,- Sk z titulu náhrady škody, ktorá vznikla KOVOSPOL NITRA spol. s r.o. v dôsledku neplatného odstúpenia FNM SR od zmluvy o predaji podniku, uzavretej medzi FNM SR a Oprea s.r.o. Nitra, čím sa stala absolútne neplatnou i kúpna zmluva č. 1718/97, uzavretá medzi FNM SR a KOVOSPOL NITRA spol. s r.o. Z článku II bodu 2 dohody vyplýva, že FNM SR má pohľadávku z nezaplatenej kúpnej ceny, ktorá vyplýva zo zmluvy o predaji nehnuteľností medzi Vodohospodárskymi stavbami a.s. a KOVOSPOL NITRA spol. s r.o. Z článku II bodu 3 dohody ďalej vyplýva, že FNM SR a KOVOSPOL NITRA spol. s r.o. sa dohodli na vzájomnom započítaní pohľadávok špecifikovaných v bode 1 a 2 tohto článku ku dňu podpísania tejto dohody. Z článku III vyplýva, že pohľadávky špecifikované v čl. I a čl. II sa započítavajú do výšky, v akej sa kryjú, t. j. v sume 11.801.460,- Sk.

49. V spise sa nachádza ďalej aj kúpna zmluva z 21.02.2001 v znení dodatku č. 1 z 13.03.2001, uzavretá medzi predávajúcim Vodohospodárske stavby a.s., Nitra a kupujúcim KOVOSPOL NITRA spol. s r.o. Predmetom tejto zmluvy bol prevod nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, špecifikovaných v článku I a II tejto zmluvy za dohodnutú kúpnu cenu vo výške 11.801.460,- Sk (článok III kúpnej zmluvy). Na predaj týchto nehnuteľností bol udelený súhlas zo strany FNM SR úpadcovi v liste z 31.08.2000, ktorý sa vzťahuje aj na predmetné nehnuteľnosti, ktoré boli na základe

kúpnych zmlúv z 1. decembra 2000 prevedené na S..

50. Po preskúmaní veci odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že na základe vyššie uvedenej dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.02.2001 nedošlo k platnému započítaniu pohľadávok medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky a Vodohospodárskymi stavbami a.s. Z článku I bodov 1 a 2 dohody vyplýva, že Vodohospodárske stavby a.s., Nitra svoju pohľadávku voči KOVOSPOL-u NITRA spol. s r.o. titulom zaplataenia kúpnej ceny v sume 11.801.460,- Sk a vyplývajúcu z kúpnej zmluvy z 21.02.2001 postúpili Fondu národného majetku SR, ktorý sa stal novým veriteľom tejto pohľadávky. Keďže Vodohospodárske stavby a.s., Nitra nemali voči Fondu národného majetku Slovenskej republiky v dohode uvedenú pohľadávku (veriteľom tejto pohľadávky bol FNM SR), tak v zmysle článku I bodu 4 dohody nemohlo dôjsť k platnému započítaniu pohľadávok medzi FNM SR a Vodohospodárskymi stavbami a.s. Keďže predmetom dohody neboli vzájomné pohľadávky medzi FNM SR a Vodohospodárskymi stavbami a.s., Nitra, nemohlo dôjsť ani k stretu vzájomných pohľadávok a k zániku pohľadávky FNM SR, špecifikovanej v článku I bode 3 tejto dohody „vo výške SK 24 954 000,-Sk a príslušenstva“, ktorej výška je neurčitá, keďže nie je zrejmé o aké príslušenstvo sa jedná, a teda v tejto časti je pohľadávka neurčitá, čo spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o započítaní (ust. § 37 OZ). Odvolací súd sa preto nestotožnil s tvrdením odvolateľov, že na základe dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.02.2001 došlo k úhrade zväzku úpadcu voči FNM SR formou započítania pohľadávok v zmysle ust. § 364 Obch. zák. a ust. § 580 OZ. Súd prvej inštancie (v súlade s právnym názorom vysloveným v rozhodnutiach NS SR sp. zn. 2Obo/76/2012, 2Obo/6/2013 a 4Obo/65/2012, vydaných v skutkovo a právne obdobných právnych veciach) dospel k správne právnemu záveru, že na základe vyššie uvedenej dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.02.2001, uzavretej medzi FNM SR, spoločnosťou KOVOSPOL NITRA spol. s r.o. a úpadcom nedošlo k stretu vzájomných pohľadávok, a teda ani k zániku pohľadávky FNM SR, špecifikovanej v článku I bode 3 uvedenej dohody, pretože predmetom uvedenej trojdohody neboli vzájomné pohľadávky medzi FNM SR a Vodohospodárskymi stavbami a.s., Nitra.

51. Vzhľadom na to, že úpadca pri prevode predmetných nehnuteľností na základe kúpnych zmlúv z 1.12.2000 nepoužil finančné prostriedky získané z predaja týchto nehnuteľností prednostne na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR v zmysle uzavretej privatizačnej zmluvy, úkony vykonané úpadcom v rozpore s ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. sú neplatné v zmysle ust. § 19a ods. 4 citovaného zákona, rovnako ako na ne nadväzujúci úkon - vklad predmetných nehnuteľností S. F. ako spoločníkom do majetku spoločnosti žalobcu. Vlastnícke právo k vylučovaným nehnuteľnostiam žalobca preto doložil neplatným právnym titulom, v dôsledku čoho súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobu o vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu zamietol.

52. Bez právnej relevancie je odvolacia námietka, že FNM SR alebo žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu mal podľa ust. §15 zákona č. 328/1991 Zb. podať žalobu o právnu neúčinnosť dlžníkových právnych úkonov (kúpnych zmlúv z 1.12.2000), pretože predpokladom podania takejto žaloby je platnosť právnych úkonov, pričom v predmetnom spore žalovaný správca namietal absolútnu neplatnosť kúpnych zmlúv z 1.12.2000. Tiež sa nejedná o duplicitu nárokov, plynúcu z už právoplatne zistenej pohľadávky s nárokom viažúcim sa k zahrnutiu nehnuteľností do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, pretože veriteľ - FNM SR si prihláškou z 19.09.2001 uplatnil v konkurze svoju pohľadávku titulom nezaplataenej kúpnej ceny, úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty v celkovej sume 75.798.092,40,- Sk, vyplývajúcej z privatizačnej zmluvy č. 48/92, od sumy ktorej bola odpočítaná suma 11.801.460,- Sk (čo nie je sporné), a to z dôvodu jej popretia správcom s poukazom na dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.02.2001, na základe ktorej došlo k zániku vzájomných pohľadávok formou zápočtu medzi FNM SR a KOVOSPOL NITRA, spol. s r.o. tak, ako je vyššie konštatované v odôvodnení tohto rozsudku. Vo vzťahu k predmetnej vylučovacej žalobe preto nejde o žiadny duplicitný nárok. Rovnako irelevantné vo vzťahu k predmetu sporu je, či FNM SR eviduje, resp. neeviduje pohľadávky alebo záväzky voči úpadcovi, resp. KOVOSPOL-u NITRA, spol. s r.o. Taktiež v konaní o vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu súd nie je oprávnený preskúmať a hodnotiť (ne)zákonnosť postupu úpadcu ako povinného, resp. súdnej exekútoriky v exekučnom konaní vedenom voči úpadcovi ako povinnému.

53. Napokon odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že rozsudok NS SR (ako súdu dovolacieho) sp. zn. 2ObdoV/1/2014 z 28. apríla 2016 bol zrušený nálezom ÚS SR sp. zn. II. ÚS/796/2016-65 z 22. júna 2017 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Z právnych záverov obsiahnutých v tomto rozsudku preto nemožno vychádzať. Navyiac, skutkové a právne okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy v spore sp. zn. 2ObdoV/1/2014 boli iné, nakoľko k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi žalobcami a úpadcom došlo ešte pre udelením písomného súhlasu zo strany FNM SR, a teda išlo o odlišné okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy, ako je tomu v posudzovanom prípade.

54. Naopak, obdobné skutkové a právne okolnosti nadobudnutia nehnuteľností od úpadcu boli predmetom viacerých súdnych konaní (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo/23/2012 zo 17.12.2013, 4Obo/66/2012 zo 17.12.2013, uznesenie NS SR sp. zn. 2Obo/66/2012 z 26.02.2014, sp. zn. 2Obo/76/2012 z 26.02.2014, uznesenie sp. zn. 2Obo/6/2013 z 26.02.2014, uznesenie sp. zn. 3Obo/44/2012 z 25.06.2014), ktorými boli žaloby o vylúčenie nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu zamietnuté z dôvodu, že prevody nehnuteľností úpadcom boli vykonané v rozpore s ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb., pričom pokiaľ bola posudzovaná dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.02.2001, súdy dospeli k záveru, že na jej základe nedošlo k zániku pohľadávky FNM SR voči úpadcovi. Odchylné rozhodnutie predstavuje rozsudok NS SR sp. zn. 5Obo/44/2013 z 18.09.2014, ktorým odvolací súd (v poradí druhým rozsudkom) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. 6Cbi/31/2010 z 12.07.2013, ktorým súd prvej inštancie sporné nehnuteľnosti vylúčil zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu. V rozsudku sp. zn. 5Obo/44/2013 odvolací súd považoval za platný právny úkon kúpnu zmluvu, uzavretú medzi úpadcom ako predávajúcim a kupujúcim, a dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21.02.2001 považoval za úkon, na základe ktorého došlo k platnému započítaniu vzájomných pohľadávok.

55. Odvolací v posudzovanom prípade, po preskúmaní konkrétnych okolností prejednávanej veci, sa stotožnil s právnymi závermi, ku ktorým dospeli v obdobných právnych veciach senáty 2Obo, 3Obo a 4Obo.

56. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

57. Úspešným účastníkom v odvolacom konaní bol žalovaný, ktorému proti žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP). O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 CSP).

58. Rozsudok prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je dovolanie prípustné (§ 420 CSP), ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia

právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa ust. § 429 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.